

Tajná láska

Erotické povídky
(18+)

Brandon McYntire

Tajná láska

UPOZORNĚNÍ (18+)

V příběhu se nacházejí sexuální scény a vulgarismy.

Určeno dospělým čtenářům nad 18 let.

Letos byl podzim mimořádně teplý. Na jedné straně jsem pociťoval nostalgii za létem, ale na straně druhé jsem měl pocit, jako by nic nekončilo a pokračovalo dál. Seděl jsem na jedné lavičce na vysokém kopci a jako vždy jsem hleděl na chatky učupené v protějších kopcích mezi stromy. To je krásný pohled, kdy přírodu zbarví podzim. Člověka to uklidní a přijde na jiné myšlenky. Zavřel jsem oči a nastavil tvář ke slunci. Vnímal jsem, že kolem je ticho, jen občas zašumí popadané listí na chodnicích. Vzpomněl jsem si na Anetu a představoval jsem si ji tak, jak vypadala při posledním setkání na tomto místě. Vůbec jsem neměl výčitky svědomí ani špatné pocity z toho, co se děje poslední rok. S Anetou se setkáváme asi jednou za měsíc na tomto místě. Tady nejsme nikomu na očích. Nevím, co vymyslíme, když udeří zima. Ale až tak jsem se tím netrápil. Odkdy se mi Aneta ozvala, ztratil jsem úplně hlavu. Byla to moje dávná nenaplněná láska. Vůbec si mě v minulosti ani nevšimla, ale teď mě vyhledává, stojí o mou přítomnost.

Poprvé mi napsala ona: "Ahoj, sama nevím, jak je možné, že jsem tě předtím nevnímala. Nenávidím proto samu sebe!"

Po naší první komunikaci jsme se začali setkávat. Ne často. Zamilovaně se držíme za ruce. Občas mi Aneta padne do náruče, objímáme se, hladím ji po vlasech a

šeptáme si tajná přání a slova, která by neměl slyšet nikdo jiný. Zejména proto, že už pátý rok mám vážný vztah s jednou fajn ženou a ona je deset let vdaná a má dvě ještě relativně malé děti. Na mou dvaatřicet mi darovala hluboké polibky právě tady na této lavičce. Aneta minulý měsíc oslavila dvaatřicet let. Náš věkový rozdíl netrápí ani ji, ani mě. Cítíme rovněž k sobě velkou náklonnost. Lásku. Když ji vidím přicházet, pokaždé mám v žaludku motýly. Je to upřímný a čistý cit, který zatím zůstal jen při dotecích a polibcích. Ani jeden z nás dosud nenabral odvahy zajít dál. Náš tajný vztah trvá už téměř rok. V podstatě jednou za měsíc se setkáme zde na tomto místě. Pokud by nás někdo i spolu uviděl a něco vyzvonil, každý z nás může argumentovat tím, že šlo jen o náhodné setkání během procházky. Aneta je opravdu v takových věcech velmi opatrná. Přestože je ve svém manželství v podstatě šťastná, přece jí jen něco chybělo. Něco, co našla u mě. A já za celou dobu neumím najít slova, která by to vyjádřila nebo definovala. Dá se říci, že je to také u mě. Se svojí partnerkou jsem už pátý rok a jsem opravdu šťastný. Dává mi lásku a všechno, co do takového vztahu patří. Neměl jsem potřebu hledat něco pomimo. Přesto jsem se začal setkávat s Anetou hned, jak mi poprvé napsala. Snažím se rozlišit, zda se jedná o krátkodobé pobláznění nebo o něco silnější. Mám v tom zatím zmatek.

Pamatuji se jako dnes, když jsem ji poprvé uviděl kráčet naším městem s maturitním tablem v rukou. Byla

opravdu krásná a nemohl jsem od ní odtrhnout oči, přestože jsem si uvědomoval, že jsem od ní o dost starší. Byla stejně vysoká jako já, měla kypré boky a mléčná hrud' se jí při kráčení vypínala. Mně se okamžitě při pohledu na ni vzbouřily všechny hormony. Dlouhé blond vlasy měla sepnuté na temeni hlavy jen jednou sponou, a proto byly trochu rozčuchané. Ale o to byla přitažlivější. Člověk si jí prostě musel hned všimnout, i kdyby nechtěl. Zastal jsem na malém náměstí u fontány a sledoval jsem průvod pískajících a zpívajících maturantů. Najednou se tato mladá bohyně podívala na mě, vzala černý klobouk a přiběhla ke mně. Usmála se a ukázala mi klobouk.

"Dobrý den. Přispějete dnešním maturantům?"

Okouzleně jsem na ni hleděl a hned jsem vytahoval peněženku. Hodil jsem do jejího klobouku rovných deset eur.

"Och, jak jste štědrý! Děkuji a přeji hezký den," řekla zdvořile odcházející ode mě.

„To je v pořádku, slečno, odpověděl jsem a vzápětí jsem ještě hlasitěji dodal, aby mě zřetelně slyšela: Slečno, jste opravdu moc hezká!“ v tom momentě byla už ze deset kroků ode mě, ale otočila se. Neřekla mi na to nic, jen levým okem na mě mrkla a darovala mi i sladký úsměv. Po tomto setkání jsem ji následujících čtrnáct let jen párkrát zahlédl ve městě, ale nepřiblížil jsem se k ní. Byla pořád okouzlující a nemohl jsem z ní spustit oči. Nevěděl

jsem o ní téměř nic ani její jméno. Věděl jsem však, že ukončila zdravotní školu. A předpokládal jsem, že pracuje někde ve zdravotnictví. Zůstala mi jen v podvědomí jako kouzelná bytost, která mě velmi upoutala. Vůbec jsem ji nevyhledával ani jsem nepátral po její existenci. Nikdy ve svém životě nedělám věci násilím. Podle mě, co se má stát, to se stane i bez mé snahy.

A opravdu se stalo. Minulý rok v březnu jsem měl pracovní úraz a skončil jsem v nemocnici. Nejprve jsem byl na úrazovém oddělení a následně mě přesunuli na neurologické oddělení. Tam jsem strávil skoro celý měsíc. Vždy na odpolední směnu přicházela mladá sestřička, která mi byla velmi povědomá, ale neuměl jsem ji nikam zařadit. Když ze mě vyprchaly utlumující účinky všech léků proti bolesti a vrátila se mi jasná mysl, uvědomil jsem si, že přede mnou s infuzemi v rukou stojí dávná dívka s černým kloboukem. V momentě, kdy jsem na to přišel, překvapeně jsem na ni zíral a po krátké chvíli ze mě nelogicky vyhrklo: "Takže to jsi ty?! Ach, pořád jsi krásná jako v ten první den, kdy jsi přišla za mnou!"

Překvapeně se na mě podívala a nechápavě zakroutila hlavou. „Asi stále vám účinkují léky proti bolesti,“ podotkla s úsměvem a přitom si třídila hadičky na stole. Brala mé řeči rezervou, vždyť koneckonců leccos slyší od pacientů, kteří jsou nadopovaní léky. Je to docela běžné.

"Ne, to není léky, ozval jsem se znovu, pamatuji se na den, kdy jsem stál na náměstí u fontány a ty jsi ke mně přišla s černým kloboukem. Hodil jsem ti do klobouku deset eur. Ale o to vůbec nejde. Musím ti říct, že jsi pořád stejně krásná. Já jsem po celý stejně volná.

Po tomto mém přiznání se na mě upřeně podívala a popošla blíže k mé posteli.

"No věru vzpomínám si na něco takového. Bylo to už opravdu dávno. Více než deset let, že? A cože si tak přemýšlel nad svým jménem?"

"Hm, ani sám nevím. Opravdu ses mi moc zalíbila, a proto jsem tě tehdy hodnou chvíli sledoval, jak jsi chodila po městě jednou s tablem a jednou s kloboukem v ruce."

„Tak ty jsi mě sledoval?“ zeptala se s úsměvem. Byla uveličena tím, co právě slyšela.

Následně jsme se pustili do delšího rozhovoru. Stále více jsme si uvědomovali naši souhru, že si opravdu máme co říci a že zájem je oboustranný. Byla moc milá a popsala mi ve zkratce poslední roky svého života od skončení střední školy. Já jsem jí rovněž vysvětlil svou situaci po rozvodu a také to, jak jsem si po dlouhé době našel ženu svých snů. Byl jsem šťastný, že jsme si s Anetou rozuměli hned od začátku. Byla mi velmi sympatická a přiznám se, že mě neskutečně přitahovala. Jak citově, tak fyzicky. Byla to žena krev a mléko. Když se sehýnala ke mně, aby mi přehodila infuzi, viděl jsem jí

těžká prsa, jak se vlní dopředu a dozadu. Opravdu bylo co poohlížet. Byla obdarována tak, jak se patří. A pak začala chodívat za mnou do nemocničního pokoje častěji. Vždy, když jsme si povídali, shromáždili se ty moje motýly v žaludku a nechtěli odletět. A zůstalo to tak dodnes. Je to důkaz toho, že je to přirozené a nikdo z nás si na nic nehraje. Souhra náhod. Řízení přírody určitě stojí na principech nám neznámých. Principech osudových setkání a následné lásky. Je to předurčeno. Vždyť nakonec, ať už to trvá kratší nebo déle, vše končí v jedné posteli.

Během celé mé hospitalizace přicházela za mnou vždy, když měla chvíli času. Mluvili jsme o kadečem a někdy dlouho, ale nespěchala velmi s oficiálním seznámením, byla přece jen opatrná. Asi týden před mým propuštěním přišla k mé posteli a šepala mi do ucha: „Já jsem Aneta.“

Přiložila si levé tváře k mému pravému líci. Pocítil jsem jí nádherné teplo.

„Já jsem Noel,“ šeptal jsem taky.

Zhluboka se nadechla a dala mi polibek na tváře.

„Těší mě,“ zdvořile dodala. „Až půjdeš domů, Noele, tak ti určitě napíšu.“